

Vihar egy pohár borban

A feketeruhás hölgy minden kétséget kizáróan hibázott.

Eddig még mindig résen volt, de most nem.

A dolog persze annak a madámnak is köszönhető volt, akivel beszédbe elegyedett, közös borozgatást színlelve, aki okozta tudniillik az ő rohampozíciójának olyatén feladását miszerint 10 fokkal és 7 deciméterrel eltávolodott a korábban felvett ideális helyzettől.

Ferenc a szokottnál is lendületesebben érkezett balról a tálcával. És lendülete nem csupán az érkezést kísérte, hanem a tehertől való rapid megszabadulást is, hiszen tudta, hogy mi következik.

Ez ugyanis a vernisszázs - immáron úgy tűnik - elkerülhetetlen, szertartásszerű mozzanata.

A vetődés.

Én magam számos harcművészeti eseményt fotografáltam már végig.

Grosicsot személyesen láttam védeni.

Svédasztalt is szemléltem összeomlani egy KGST küldöttség buzgalma alatt.

Azonban mindezen események akár együttvéve is szerzetesrendi meditatív ülőstrájk-gyakorlatoknak bizonyultak ahhoz képest, ahogyan Párizs népének e csekély idegyűlt pannon hányada vállalva a helyi vernisszázsjáró különítménnyel rávetette magát a pogácsára.

Még nem ért damasztot az alpakka, mikor már számosan meghaladták a függőlegeshez számított 30-35 fokos dőlésszöveget. Nem így a hölgy, aki bár korán felmérte helyzetének hátrányos voltát, kezében a pohár borral már csak úgy indulhatott meg, hogy mozdulatával csekélynek nem mondható mértékben térítette el az előtte rézsútosan már jórészt a levegőben úszó urat, aki társaságban mindig kommunikáció-kész, és most sem volt ez másképp.

Miközben aerodinamikailag stabilizálta magát odaszólt az akkorra már bőszen lokomotívként törtető asszonynak: "Siessen, mert a végén nem marad egy sem!"

Mialatt e szavak elhangzottak a hölgy már-már behozta mellbedobásnyi lemaradását.

Majd a mondat értelmének felfogását követően hirtelen, semmihez sem hasonlítható laza csuklómozdulattal kvázi visszakézből, mintha hetekig erre edzett volna, pontosan arconöntötte borral az élcelődő aerodinamikust. Csont nélkül.

A fröccsenet a döbbsen arcon megannyi apró cseppé borzolódott széjjel, és szerencsére jobbára a terítón és a parkettán landolt, ügyesen elkerülve a tőle néhány arasznyira függő milliós műalkotást.

Az úr dühtől fűjtatva a biztonságiak után kutakodott, a hölgy pedig csupán félsikerként könyvelhette el a történetet. Az urat ugyanis czeftül leborozta, pogácsa viszont nemigen maradt.

A pogácsa egyébiránt remekre sikerült. Erről magam is meggyőződtem, mert anyai

jóbarátom, miután porrá égette az ízlelőbimbóit a két megszerzett pogácsája egyikével, hát a másikat suttyomban rámhagyta.

Itt vége is lenne a történetnek, ha a pogácsástálca túloldalán nem áll ott az a kockásnadrágos úr, aki meg nem erősített információk szerint többet forgat Amerikában, mint nem, és akivel ő beszélgetést kezdeményez egy vernisszázson, azzal viszont más nem.

Nos, az ő vészhelyzetkezelése hibátlannak bizonyult. Az előtte fekvő abrosz-territóriumára ugyanis - kihasználva az arconlöttyintés okozta percnyi skandalumot - villámszerűen odakotort 6 azaz hat darab mikrólangyos tepertős pogácsát. Majd mint aki jól végezte Olgát tovább csevegett az aznapra kiszemelt “verbáldozattal”.

Egyszer volt hol nem volt, él egyszer egy kicsiny asszony, akit szülei pólyától pubertásig bátorságra, schlagfertigségre buzdítottak.

Nos ez a hölgy a kockásgatyás alakulattól nem messze állva érdeklődéssel, ám tétlenül szemlélte a harci cselekményeket, majd azok csitulását. Tette ezt egészen addig a pillanatig, amíg a kvadrátnadrágos úr egykori dereka mellett tartott karja olyan háromszöget nem zárt be a törzsével, amelyen keresztül rés nyílt a féltucat tepertősre. És ez a rés számára attól fogva nem csupán a fénynek biztosított utat, hanem az ő kezének is, amely oda vezetett, hogy a hat hirtelen öt lett. Kétujjas, bűvészszerű bravúr volt.

Hát élményszámba menő volt látni-hallani az ezüstőshajú pogácsahalmozó - visszafogottnak és elegánsnak csöppet sem minősíthető felháborodását, amelyet percekig az általa tolvajnak ítélt hölgyre, és ránk a cinkos tömegre zúdított - maradék zsákmánya méginkább testközelségbe pöckölése közepette...

Aztán halványult a botrány, oszlott a társaság. Az iménti adrenalin-rallyra csupán az abrosz makacs borfoltjai emlékeztettek.

Mindenesetre mi csak álltunk a Rue Bonaparte-i patinás palotában, kezünkben rezzenéstelen Evian-os poharakkal, és bámultuk a hölgyeket és urakat, akik örökényi kifejezéssel élve mind nagy pogácsakedvelők voltak.

Gáti György